

FŐVÁROSI ÍTÉLŐTÁBLA
2.Kf.27.484/2009/6. szám

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Fővárosi Ítéltábla a Dr. Sallay Ügyvédi Iroda, ügyintéző: dr. Sallay István ügyvéd által képviselt felperesnek a ... jogtanácsos által képviselt Magyar Energia Hivatal (1081 Budapest, Köztársaság tér 7., Hiv. sz.:) alperes ellen energia ügyben hozott közigazgatási határozat felülvizsgálata iránt indult perében a Fővárosi Bíróság 2009. évi szeptember hó 29. napján kelt 2.K.31.282/2009/6. számú ítélete ellen a felperes által 7. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán az alulírott napon - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja és az alperes 2009. évi február hó 12. napján kelt számú határozatát részben és akként változtatja meg (pontosítja), hogy a rendelkező rész első bekezdésében a hrsz.-ú ingatlanon végzett villamosenergia eladási tevékenységre vonatkozó minősítés helyesen: „nem minősült jogszerű villamosenergia kereskedelemnek vagy jogszerű továbbadásnak”, egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyja.

Az első- és másodfokú eljárásban felmerült költségeiket a felek maguk viselik.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak - az illetékügyekben eljáró hatóság külön felhívására - 10.000 (azaz tízezer) forint kereseti részilletéket és 18.000 (azaz tizennyolcezer) forint fellebbezési részilletéket, míg a fennmaradó kereseti- és fellebbezési részilletéket az állam viseli.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az alperes az..... számú végzésével érdemi vizsgálat nélkül elutasította a felperesnek az(a továbbiakban:) által végzett illegális áramkereskedelem határozatban való megállapítása iránti kérelmét. A Fővárosi Bíróság a számú végzésével a végzést hatályon kívül helyezte és az alperest új eljárásra kötelezte. Iránymutatásul előírta, hogy az alperesnek érdemben kell vizsgálnia, hogy az tevékenysége villamosenergia kereskedelemnek, továbbadásnak vagy más tevékenységnek minősült-e.

Az alperes a 2009. február 12. napján kelt számú határozatában megállapította, hogy az 2003. január 1-je és 2004. május 19-e közötti időszakban a hrsz.-ú fogyasztási helyen a villamosenergia eladása vonatkozásában végzett tevékenysége nem minősült villamosenergia kereskedelemnek vagy továbbadásnak, tehát az ez idő tájt végzett tevékenysége a villamosenergia törvény és kapcsolódó rendeletei által nem szabályozott más tevékenységnek minősült. A határozat indokolásában megállapította, hogy a hrsz.-on lévő villamosenergia fogyasztási hely egy fogyasztási helynek minősül, és az ezen belül fejtette ki a villamosenergia eladásával kapcsolatos tevékenységét. A vizsgálat időszakában hatályos villamos energiáról szóló 2001. évi CX. törvény (a továbbiakban: Vet.) 84.§-ában használt „továbbadó” illetve „át- vagy továbbadó” fogalomköre szerint az nem volt továbbadó és tevékenységét tekintve nem végzett át- vagy továbbadást, mivel a közüzemi fogyasztó a villamos energiát a közüzemi szolgáltató hozzájárulása esetén viheti át vagy adhatja tovább fogyasztási helyen kívülre. A Vet. 3.§-ának 20. pontjának értelmezéséből kiindulva megállapította azt is, hogy mivel az nem kért és így nem is kapott a Vet. 42.§-a szerinti villamosenergia-kereskedői engedélyt, ezért az a Vet. és kapcsolódó rendeletei szerint értelmezett villamosenergia kereskedelmi tevékenységet nem folytathatott. Jogszabályi rendelkezés hiányában pedig a villamosenergia kereskedelmi tevékenység egyéb szempontból történő vizsgálatára hatásköre nincs.

A felperes keresetében a határozat hatályon kívül helyezését és az alperes új eljárásra kötelezését kérte. Állította, hogy az alperes megsértette a Vet. 1.§-ának (1) bekezdés a) és d) pontjait, mert elsődlegesen magát a tevékenységet kell vizsgálni. Azzal, hogy az alperes kizárta a továbbadás lehetőségét, szükségképpen meg kellett volna állapítania az engedély nélkül végzett villamosenergia kereskedelmet. Sérelmezte, hogy az alperes nem vette figyelembe a Vet. és kapcsolódó rendeleteinek a fogyasztási helyre és a kereskedelemre vonatkozó értelmező rendelkezéseit.

Az alperes a határozatban foglaltak fenntartása mellett kérte a kereset elutasítását.

Az a bíróság tájékoztatása ellenére a perbe való beavatkozás lehetőségével nem élt.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a felperes keresetét elutasította. Indokolásában megállapította, hogy a Vet. 3.§-ának 20. pontja kizárólag a villamosenergia kereskedelmi engedéllyel rendelkező engedélyes üzletszerű tevékenységét minősítette kereskedelemnek. Mivel nincs egyéb jogszabályi rendelkezés arra, hogy a Vet. 42.§-ának (1) bekezdése szerinti engedéllyel nem rendelkező személy által üzletszerűen folytatott vásárlás és értékesítés minek minősül a Vet. fogalmai rendszerében, nem tévedett az alperes, amikor hatásköre hiányára hivatkozott. A Vet. 3.§-ának 20. pontja alapján egyértelmű, hogy az engedéllyel nem rendelkező személy tevékenysége de iure nem kereskedelem. A joghézag utólagos kitöltésére

az alperes nem jogosult. Hangsúlyozta, hogy az alperesnek kizárólag azt kellett vizsgálnia, hogy az 2003-2004. évi tevékenysége a Vet. valamely pozitív módon meghatározott jogfogalmának megfeleltethető volt-e. Miután a Vet. vizsgált időszakban hatályos szövege az „engedély nélkül végzett villamosenergia kereskedelmet” önálló jogfogalomként nem tartalmazta, ilyen megállapítást az alperes sem tehetett.

A felperes fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú ítélet kereseti kérelmének megfelelő megváltoztatását, másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróságnak a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára való utasítását kérte. Előadta, hogy az-nek a hrsz.-ú ingatlanon nem volt fogyasztási helye, rendszeresen, üzletszerűen nem a saját fogyasztása céljára, hanem kizárólag azért vásárolt villamos energiát, hogy az ingatlan tulajdonközössége részére azt továbbértékesítse. Kifogásolta, hogy mindezt az alperes a határozatában nem állapította meg. Megismételte, hogy az alperesnek magát a tényleges tevékenységet kellett volna vizsgálnia, a Vet. 3.§-ának 20. pontjában meghatározott tevékenységet ugyanis engedély nélkül is el lehet de facto végezni. Az pedig az általa vásárolt áramot maradéktalanul továbbadta a tulajdonközösségnek átlag 42%-os nyereséggel.

A fellebbezéssel szembeni ellenkérelmében az alperes az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. A határozatban foglaltak megisméltése mellett hangsúlyozta, hogy a fogyasztási helyen belüli villamosenergia eladási és vezetéközemeltetési tevékenységet a vizsgálat időszakában hatályos Vet. és kapcsolódó rendeletei nem szabályozták. Az tevékenysége a Vet. fogalmi rendszerében ezért nem helyezhető el; a Vet. 42.§-a szerinti villamosenergia kereskedelmi engedély hiányában villamosenergia kereskedelemnek nem minősült, „engedély nélküli villamosenergia kereskedelemnek” pedig azért nem, mert ilyen jogfogalom, vagy annak szankciója a Vet.-ben nem létezett.

A másodfokú bíróság a fellebbezést a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 340.§-ának (5) és (6) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

A felperes fellebbezése az alábbiak szerint részben alapos.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253.§-ának (3) bekezdése alapján a fellebbezési kérelem és fellebbezési ellenkérelem keretei között vizsgálta. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a szükséges mértékben feltárta és helyesen állapította meg a perben irányadó tényállást, amelyből lényegében helyes jogi következtetésre jutott, ám tévedett annyiban, amennyiben azt állapította meg, hogy a felperes kérelme alapján pontosabb határozati megállapítás nem tehető.

A felperes az alperestől annak megállapítását kérte, hogy az illegális áramkereskedelmet folytatott. A Fővárosi Bíróság számú végzése alapján az

alperesnek a felperesi beadvány alapján érdemben kellett vizsgálnia, hogy az tevékenysége villamosenergia kereskedelemnek, továbbadásnak vagy más tevékenységnek minősült-e. Az alperes a perben támadott határozata indokolásában megállapította, hogy az a hrsz.-ú fogyasztási helyen villamosenergia eladásával kapcsolatos tevékenységet végzett. Emellett rögzítette, hogy a villamosenergia kereskedelmi tevékenység egyéb szempontból történő vizsgálatára hatáskör hiányában nem jogosult, amivel lényegében azt is kimondta, hogy az tevékenysége ténylegesen, a valóságban villamosenergia kereskedelmi tevékenység. Jogilag azonban ilyennek az működése azért nem minősíthető, mert az nem rendelkezett a Vet. 42.§-a szerinti villamosenergia kereskedői engedéllyel. Engedély hiányában pedig az villamosenergia kereskedelmi tevékenységet nem folytathatott. Az tevékenysége - egyebek mellett a közüzemi szolgáltató hozzájárulásának hiányában - a Vet. 84.§-ának (1) bekezdése szerinti átadónak, illetve át- vagy továbbadónak sem minősül. Az alperes a Vet. és kapcsolódó rendelkezései alapján az tevékenységét jogilag nem tudta meghatározni.

A határozat indoklásában foglalt megállapításokból a másodfokú bíróság számára az következik, hogy az ténylegesen villamosenergia „kereskedelmi” tevékenységet végzett; villamosenergiát vásárolt majd azt továbbértékesítette. Villamosenergia kereskedői engedély hiányában ez a tevékenysége jogszerű villamosenergia kereskedelemnek nem minősíthető, és a közüzemi szolgáltató hozzájárulásának hiányában jogszerű továbbadásként sem értelmezhető. Mindezek ellenére az alperes határozatának rendelkező részében kizárólag azt állapította meg, hogy az tevékenysége sem villamosenergia kereskedelemnek, sem továbbadásnak nem minősült, hanem a villamosenergia törvény és kapcsolódó rendeletei által nem szabályozott más tevékenységet végzett. E megfogalmazásból az a téves következtetés vonható le, hogy az valamifajta jogszerű eladást végzett, csak azt nem a Vet. és kapcsolódó rendeletei, hanem valamely más jogág által szabályozottan tette. A rendelkező rész szerinti minősítés még csak utalást sem tartalmaz arra nézve, hogy az ugyan „kereskedelmi” vagy továbbadási tevékenységet végzett ténylegesen, ám azt engedély vagy hozzájárulás hiányában tette. A megfogalmazásból még csak gondolni sem lehet az indokolásbeli megállapításokra, azaz, hogy kizárólag azért nem minősíthető az villamosenergia eladása kereskedelemnek, mert ő az ennek jogszerű gyakorlásához szükséges kereskedelmi engedéllyel nem rendelkezett, vagy, hogy - az egyéb körülményeket nem vizsgálva - továbbadásnak azért nem értékelhető a tevékenysége, mert hiányzik a továbbadás jogszerű gyakorlásához elengedhetetlenül szükséges közüzemi szolgáltatói hozzájárulás. A másodfokú bíróság megítélése szerint így az alperes határozatának rendelkező része és indokolása nincsen összhangban egymással; míg az indokolás a villamosenergia kereskedelem illetve továbbadás jogszerű gyakorlásának elengedhetetlen feltételeinek, így a villamosenergia kereskedelmi engedély és a közüzemi szolgáltatói hozzájárulás hiányáról szól, addig a rendelkező része szerinti megfogalmazás azt a téves látszatot kelti, miszerint az a Vet. és kapcsolódó

rendeletei által nem szabályozott, az azok által meghatározott kereskedelem vagy továbbadás körén kívül eső más, nem jogsértő tevékenységet végzett volna.

A közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) 72.§-ának (1) bekezdése szerinti tartalmi követelményeket az alperes határozata akkor teljesíti, ha a rendelkező rész és az indokolás teljes mértékben összhangban állnak egymással, a rendelkező rész egyértelmű, pontos, közérthető megfogalmazást tartalmaz. A rendelkező részből levonható következtetések nem lehetnek ellentétesek az indokolásban tett megállapításokkal. Az alperesnek a Fővárosi Bíróság számú végzése alapján a felperes kérelmében foglaltakat kellett érdemben vizsgálnia, és erre tekintettel kellett minősítenie az tevékenységét. Kétségtelen, hogy sem az illegális/engedély nélküli villamosenergia kereskedelem, sem pedig az illegális/engedély nélküli továbbadás tényállásáról a vonatkozó jogszabályok nem rendelkeztek. Ezért ennek kimondására az alperes, és az elsőfokú bíróság sem volt jogosult, az erre vonatkozó felperesi igény ezért alaptalan. A jogi szabályozottság hiányában azonban nem lehet olyan rendelkezést hozni, amelyre a felperes kérelme ténylegesen nem irányult, és amely félrevezető, nem egyértelmű tartalmat hordoz. Az alperesnek a jogi szabályozás keretei között kellett volna a Fővárosi Bíróság végzésében foglalt iránymutatásnak megfelelően a felperes által felvetettekre a lehető legpontosabb megállapításokat megtenni. A határozat indoklásából kitűnik, hogy az villamosenergia eladási/"kereskedelmi" tevékenységet végzett ugyan ténylegesen, hiszen azért vásárolt villamosenergiát, hogy azt továbbértékesítse, ám tevékenysége jogszerűnek nem minősülhet, hiszen az ehhez szükséges engedéllyel nem rendelkezett. Éppen ezért az alperes akkor járt volna el helyesen, ha az indokolásban tett megállapításokkal összhangban akként rendelkezik, hogy az tevékenysége nem minősült jogszerű villamosenergia kereskedelemnek vagy jogszerű továbbadásnak. E megállapításokat az alperes által feltárt tények, a felperes kérelme és az általa hivatkozott Vet. 1.§-ának (1) bekezdés a) és d) pontjai, továbbá a Vet. 3.§-ának 20. pontja, a Vet. 42.§-a illetve 84.§-a alapján minden további nélkül megtehetette volna. Tévedett ezért az alperes akkor, amikor a Vet. szabályrendszerének megfelelően nem tett pontos megállapításokat az tevékenységére vonatkozóan. Ugyanez elkerülte az elsőfokú bíróság figyelmét is, és ítéletében maga sem pontosította az tevékenységének alperes általi minősítését. Ennyiben alaposnak bizonyult a felperes fellebbezése, ezért a Fővárosi Ítéletábra a Vet. fenti rendelkezéseinek megfelelően pontosította az alperes határozatának rendelkező részét.

Megjegyzzi a másodfokú bíróság, hogy amint arra az alperes és az elsőfokú bíróság is helyesen utalt, a felperes és az közötti kötelmi jogviszonyból fakadó kérdések, így a továbbadási ár, az által elért nyereség mértéke, jogszerűsége stb. vizsgálatára sem az alperes, sem pedig a közigazgatási határozatot felülvizsgáló bíróság nem jogosult. A felek közötti polgári jogi igényeket, az elszámolásból fakadó követeléseket a felek a polgári bíróság előtt érvényesíthetik.

A fentieknek megfelelően a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253.§-ának (3) bekezdése alapján részben megváltoztatta, és az alperes határozatának rendelkező részében foglalt minősítést részben megváltoztatta, egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyta.

A felperes fellebbezése részben sikerre vezetett, ezért a másodfokú bíróság a Pp. 81.§-ának (1) bekezdése alapján akként rendelkezett, hogy mindegyik fél maga viseli a saját költségét. A tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt kereseti részilleték és fellebbezési részilleték viselésére a bírósági eljárásban alkalmazandó költségmentességről szóló 6/1986. (VI.26.) IM rendelet (a továbbiakban: IM rendelet) 13.§-ának (2) bekezdése alapján a felperes köteles, míg a fennmaradó kereseti- és fellebbezési részilletéket az állam viseli az IM rendelet 14.§-a szerint.

est, 2010. évi május hó 26. napján

Borsainé dr. Tóth Erzsébet sk. a tanács elnöke dr. Vitál-Eigner Beáta sk. előadó
bíró

dr. Bacsá Andrea sk. bírő

A kiadmány hitelűl:
tisztviselő